UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consiliorvm Sive Responsorvm Avgvstini Beroii Bononien. I. C. Praestantissimi Volumen ...

Cum Summariis, & Indice rerum, ac verborum locupletissimo

Iurisdictionum, Iudiciorum, & Criminum materias distinctè continens

Bero, Agostino

Venetiis, 1577

Consilivm CXLIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-96538

Visual Library

in dicto priuilegio dicatur amotis alijs detentatō-
ribus, quia reſpondetur, quòd Stephanus non fuit
detentator, ſed uerus, & legitimus poſſeſſor: & cō-
ſequenter licet in priuilegio facta fuerit mentio de
detentatione, non tñ facta fuit mentio de poſſeſſio-
8 ne, &, ut omnib. notū eſt, † alia ē detētatio, & alia eſt
poſſeſſio ad tradita, & not. in l.1. in prin. ff. de acquir.
poſſ. & quamuis impropriè, largeq; loquēdo deten-
tatio dicatur poſſeſſio, & è cōtra, ut ibi habetur, tñ in
materia noſtra, cū tractetur de præiudicio tertij, ap-
pellatione detētationis nō cōprehenditur poſſeſſio,
9 nec † ab ſubſtinēdū priuilegiū cōceſſum in præiudi-
cium tertij ſufficit, ꝙ uerba largè, & impropriè ueri-
ficētur, d.c. rodulphus, ibiq; Abb. in terminis, de re-
10 ſcrip. nec † clauſula ex certa ſciētia, & motu proprio
quicquā releuat, qa nō operatur in præiudiciū tertij,
niſi quatenus uerba clarè, & propriè cōprehēdūt ad
tradita per Io. An. in c. ſi motu, de præb. l. 6. & p Abb.
11 in c. 1. de iudi. & † dicit Abb. in d.c. dudū, de priuil. al-
legādo tex. in c. cū capella, & in c. qm̃ intentionis, de
priuil. & in c. cū dilectus, de don. cū pluribus alijs ab
ipſo allegatis, ꝙ priuilegiū iuri alterius præiudiciale
debet ſtrictè, & propriè intelligi, ac in eo caſu ſemp,
in quo minus præiudicet, minuſq; dānū inferat, quæ
optimè faciūt ad prædicta, & maximè ad ea, quæ di-
cta ſunt in primo fundamēto, ꝙ priuilegiū cōceſſum
do. Octauio debeat intelligi de alio officio, ex quo il
lius uerba in alio uerificantur, ac etiā qa loquitur de
officio ab alio detēto, & ppea non poterit uerificari
in officio Stephani, qđ ab eo poſſidetur, & ſic intelli-
gēdo minus ipſi Stephano præiudicabitur. ¶ Tertio
12 † qm̃ per priuilegiū principis eſt aliquid cōceſſum ſub
dito, qđ momēto acquiritur, uel per qđ ius in re acq-
ritur, tunc priuilegiū hmōi nō pōt à principe reuo-
cari maximè p priuilegiū alteri conceſſū, niſi ex cau
ſa iuſta expreſſa, pp qu fuerit reuocatū: ſecus, ſi eēt
tale priuilegiū, p qđ ius ad rem acqreretur, nec mo-
mēto, ſed ſucceſſiuè acquireretur, nā tunc tale priui-
legiū abſq; aliqua iuſta cā expreſſa ad libitū reuocari
poſſēt, ut uolūt Abb. & cōiter alij poſt gl. & Inn. in c.
nouit, de iudi. Alex. in l. omnes populi, in 5. col. ff. de
iuſt. & iu. & c. in noſtra, de iniur. cum ſi. allegatis per
doct. in d. c. nouit: ſed per priuilegiū dicto Stephano
conceſſum fuit ius in re acquiſitū, & eodē momēto,
& nō ius ad rē, & quoad reuocationē illius in priuile
gio dicti do. Octauij nō eſt expſſa iuſta cauſa, pp quā
priuilegiū Stephani fuerit reuocatū, ut ex tenore li-
terarū colligitur, ergo priuilegiū, & conceſſio facta
dicto Stephano adhuc ſtabit, & durabit, nō obſtante
priuilegio do. Octauij, per qđ Papa nō uidetur uoluiſ
13 ſe reuocare priuilegiū dicti Stephani, † ſed potius pp
importunitatē do. Octauij cōpatris ſui illius petitio-
ni ſatisdare uoluiſſe, & hoc pp maximā familiarita
tē, & cōuerſationē, quā do. Octauius habet cū Papa,
14 arg. c. īſinuātc cū ibi not. per Ab. de offi. deleg. † fami
liaritatis. n. affectio ſolet ueritatē impedire, c. accuſa
tores. 3. q. 5. & ſi diceretur, ꝙ immò fuit expreſſa iuſta
cauſa, uidelicet merita, & alia facta pro ſtatu eccle-
ſię per ipſū do. Octauiū, Rñderi pōt, ꝙ licet illa dica
tur eſſe iuſta cā, pp quā cōceſſio facta fuerit do. Octa
uio, & ad hunc finē talis cā in dicto priuilegio expri
matur, non tñ dicitur iuſta cauſa, pp quā priuilegiū
dicti Stephani fuerit reuocatū: & ad prędicta faciunt
not. per Paulū de Caſt. in conſi. 156. & in conſi. 216.
& per Abba. ibique doctores, in c. ſuggeſtum, de de-
15 cimis cum ſi. Item † princeps nō poteſt ſine cauſa ius
iā alteri quęſitū auferre, gl. in c. 1. in uer. nec Papa, 22.
diſtin. Io. And. in c. innotuit, de electio. & in c. quæ in
16 eccleſiarū, ibique doct. de conſtitu. & † quamuis poſ-
ſit de plenitudine poteſtatis, ut nota. in c. conſtitu-
tus, de religio. domi. tamen nō uidetur, nec p
tur uelle uti plenitudine poteſtatis, ut haber
no. ī d.c. innotuit, & per Ang. in l. benè à zen
17 de quadr. præſc. ¶ Præterea † ex quo ita præc
datur, in priuilegio do. Octauij, ꝙ amotis q
dicti officij detētatoribus ipſe do. Octauius li
mittatur, & recipiatur, nec dicitur in eo, prec
cauſæ cognitione, & iuſtitia, mediāte, pro
reſcriptum do. Octauij cōtra poſſeſſores uer
ſtos, & eos, qui ius in re habebāt, nō erat exe
ſed ſecūda iuſſio Papæ expectari debebat, arg.
de reſcri. & not. p Cyn. in l. fi. C. ſi cōtra ius,
pub. Et hæc optimè, & ferè ad literā probātur,
18 de reſcr. ubi † clauſula ita pręciſa, ꝙ amoto qu
detentatore, uel amoto poſſeſſore, &c. reddi
ptum ſuſpectū, quia non eſt ueriſimile Papa
cauſæ cognitione uelle auferre poſſeſſionem,
iam alteri quæſitum, qm̃ princeps regularite
ſionē tollere nō poteſt, ut ibi, & per Abb. in
19 reſcri. & † ideò Abb. in d.c. 2. p illū textū d
reſcriptum principis deuiat ab omni ratione
li, illud impetrans redditur de falſo ſuſpectu
miſſarius debet illud exequi, ſed eſt ſecūda
iuſſio expectanda. Nec clauſula motus prop
certa ſciētia operatur in præiudiciū iuris te
ſiti, ut ſupra dixi, p not. per Io. An. in d. c. ſi m
20 prio, & per Abb. in c. 1. de iudi. Et † Specul. in
ſcrip. præſen. in §. ratione aūt cauſę, uerſi. i
let, inquit, ꝙ reſcriptum præcipiens aliquid
ciſè, & abſque cauſæ cognitione, parteq
citata nō ualet, l. meminerint, & ibi gl. i. C.
l. fin. C. ſi per uim, uel alio modo, c. inter qu
maioritate, & obedien. & c. 1. de cauſa po
propriet. Et ita concludendum fore, & de
rius eſſe ſum arbitratus. Laus Deo.

S V M M Æ.

1 *Priuilegium continent literæ conceſſæ alicui per uerba*
& ordinarius ius priuatum continentia.
2 *Priuilegium precedens etiam generale non tollitur p*
priuilegium etiam ſpeciale, niſi in ſequenti ſit f
de præcedenti, Secus in reſcriptis.
3 *Clauſula motus proprij non tollit defectum intenti*
4 *Priuilegio contra, uel præter ius conceſſo non de*
reſcriptum ſequens etiam ſpeciale.
5 *Nec clauſula generalis non obſtantibus in reſcripto*
ceret, quando tertio in iure ſibi quæſito præiudi
6 *Priuilegium ſubdito conceſſum, per quod iam eſt ſub*
ſitum, non poteſt à principe abſque iuſta cauſa
ordinaria reuocari, Secus de plenitudine pot
7 *Princeps in dubio uti plenitudine poteſtatis non ce*
8 *Reſcriptum, ſeu priuilegium à principe male informa*
cenſetur ſubreptitium, & non ualet.
9 *Appellari de eadem perſona ad eandem non poteſt.*
10 *Et quid quando eadem perſona duplici officio non f*
11 *Duplici officio quando quis fungi non poſſit.*
12 *Appellari poteſt ab actu capituli, in quo epiſcopus*
ipſum epiſcopum, & quando.
13 *De uicario epiſcopi ad epiſcopum non appellatur.*

EPITOME.

PRIVILEGIVM uni conceſſum non eſſe
per aliud ſequens priuilegium, ſeu reſcript
conceſſum etiam cum clauſula generali no
tibus, ſi in ſequenti non fuerit de præceden
facta, & ex alijs in conſilio poſitis, hic prob

CONSILIVM CXLIX.

LECTIS literis apoſtolicis cōitati B
læ à Clemēte VII. cōceſſis, poſt
lo III. confirmatis, & renouatis
illis nō dici derogatū p literas
nio dicti Caſtri epiſcopo ciuitatis Caſtel

†Primo quia literæ cõceſſæ dictæ cõitati priuilegiũ
1 cõtinere dicũtur, ut ex illarũ ſerie apparet, ut ibi ſta-
tuimus, & ordinamus, quæ ſunt uerba iuris ꝓmulga
toria, ut in clem. dudum, §. ſtatuimus, de ſepultu. &
clem. 1. ibique Cardin. de offic. uicar. Et cum illæ cõ-
tineãt ius priuatum dicuntur priuilegium cõtinere,
arg. c. priuilegia. 3. diſtin. Illis† ergo nõ poteſt dici de
2 rogatũ per literas ſequentes etiã ſpeciales, ſeu priui-
legium ſpeciale cõtinentes, cum in ſequẽtibus nõ ſit
de illis prioribus mẽtio facta, in hoc enim differunt
priuilegia à reſcriptis, ꝙ per ſequẽs priuilegiũ etiam
ſpeciale nõ tollitur priuilegiũ præcedẽs etiam gene
rale, quod ſecus eſſet in reſcriptis, ut uolunt doct. cõ
muniter, uidelicet Abb. Compoſt. & alij, in c. 1. de re
ſcript. & eſt gl. in c. generi, de regu. iur. in 6. & bonus
tex. in c. ueniẽs, de præſcrip. Aret. in conſi. 76. & Per.
de Anch. in conſi. 160. quãdo enim papa concedit ſe
cundum priuilegium, nõ cenſetur habere notitiam,
de primo ad tradita ꝑ Abb. in d. c. 1 in ult. col. Et ideò
ex defectu intẽtionis Papæ ſecundum nõ ualet, quia
3 †defectus intentionis nõ tollitur etiã per clauſulam
motus proprij, ut habetur in c. ſi motu proprio cum
ſeq. de præben. in 6. Si autẽ diceretur, conceſſionem
epiſcopo factã potius fuiſſe reſcriptũ, ꝗ̃ priuilegium,
quia per illã data, & conceſſa fuit iuriſdictio, & impe
rium, adhuc dico per illud minus dici derogatũ pri-
4 uilegio dictæ cõitati prius cõceſſo, † quoniã per re-
ſcriptũ ſequẽs etiã ſpeciale nõ derogatur priuilegio
prius cõtra, uel præter ius cõceſſo, ut in c. cũ ordinẽ,
extra de reſcript. Abb. & alij, in d. c. 1. circa fi. de re-
5 ſcript. Neque† hoc in caſu ſufficeret clauſula genera
lis non obſtãtibus in reſcripto appoſita, quãdo tertio
circa ius illi acquiſitum præiudiciũ fieret, prout con
tigit in caſu occurrenti, ut uoluit Bal. in auth. hoc in
6 ter liberos, in 1. col. ad fin. C. de teſta. Præterea† quan
do priuilegiũ ſubditis à principe cõceſſum fuit eis
ius acquiſitũ, tũc priuilegiũ illud abſque iuſta cauſa,
de poteſtate ordinaria auferri non poteſt, quamuis
ſecus eſſet de plenitudine poteſtatis, ut uoluit Pau.
de Caſt. in l. digna uox, C. de legibus, & hoc mo-
do intelligitur tex. in c. ueniẽs, de prę̨ſcrip. & faciunt
not. per Bal. in l. qui ſe patris, C. unde lib. decet enim
priuilegium principis perpetuo eſſe manſurum, c. de
7 cet, & ibi Io. An. de regu. iur. in 6. Et† in dubio ẽt prin
ceps nõ cenſetur uti plenitudine poteſtatis, niſi hoc
expreſſerit, Inno. in d. c. innotuit, Alex. in conſi. 60.
uol. 2. col. 6. Sed in literis datis epiſcopo ſuper guber
nio Berſighellę nõ apparet, ꝙ Papa uſus fuerit huiuſ
modi plenitudine, ergo, &c. ¶ Rurſus cũ ex cõceſſio
ne facta à Clemẽte Põtifice dictæ cõitati diſpoſitum
fuerit, ꝙ à Gubernatore Berſighellæ appellet̃ ad Gu
bernatorẽ ciuitatis Fauẽtiæ, & huic diſpoſitioni nõ
fuerit derogatũ, eadẽque ꝑſona, quæ obtinet guber-
niũ ciuitatis Fauẽtię, fuerit ẽt ad guberniũ Berſighel
lę deputata, ſeqtur ꝙ hmõi literę, ꝑ quas fuit ꝯceſſũ
guberniũ Berſighellę, uidẽtur incõpatibilia implica
re, & alterare ſubſtãtialia appellationis, qua de cauſa
ualere nõ debẽt, arg. c. 2. cũ ibi not. de cõſuetud. in 6.
8 & per Abb. & alios in rub. extra de appella. † ex hoc
enim dictæ literæ uidẽtur cõceſſæ à Papa malè infor
mato, & cõſequẽter cẽſentur ſubreptitię, ergo & nul
lius momẽti, arg. c. ſuꝑ literis cũ materia de reſcr. nã
9 ſtãtibus huiuſmodi literis, † ſequitur, ꝙ poſſet appel-
lari de eadẽ ꝑſona ad eãdẽ, hoc eſt de Gubernatore
Berſighellę ad Gubernatorẽ Fauẽtię, q eſt una, eadẽ-
que ꝑſona, qđ uidet̃ de iure impoſſibile, & cõtra ſub
ſtãtialia appellationis, ut ĩ d. c. 2. cũ ibi not. et ꝑ Abb. ĩ
10 d. rub. Nec obſtat, † ꝙ poſſit appellari, de eodẽ ad eũ-
dem reſpectu diuerſorũ officiorũ, ut ab epõ, q in ali-
quo actu interfuit, ut canonicus, ad ipsũ epiſcopũ, ut
ad epiſcopũ, c. à collatione, de appel. in 6. & maximè
hoc uidet dici poſſe in caſu, de quo agit̃, cũ dictus epi
ſcopus poſſit guberniũ Berſighellę ꝑ ſuſtitutũ exerce
re, qa huic motiuo rñdetur primo, ꝙ hoc nõ uidet̃
iure poſſe probari, ꝙ de eadẽ ꝑſona ad eãdẽ poſſit ẽt
11 reſpectu diuerſorũ officiorũ appellari, nã† etſi qñque
qs poſſit duplici officio fungi, tñ hoc nũquã ꝓcedit,
qñ inter ſe iſta repugnarẽt, & ex hoc reſultaret abſur
dũ, & ꝯ̃ ſubſtãtiã actus, ut habetur ꝑ Abb. Fel. & alios
cõiter, in c. ex literis, de prob. Sed in caſu nr̃o quoad
appellationẽ reſultaret abſurdũ, & fieret ꝯ̃ ſubſtãtiã
12 appellationis, ueluti ꝓximè dicebã, ergo &c. Et† tex.
in d. c. à collatione ꝯ̃riũ nõ ꝓbat, qa ibi nõ appellatur
ab actu, q fit ab epiſcopo, ut à canonico ad ipsũ, ut ad
epiſcopũ, qa tũc reſultaret abſurdũ, ut ſupra, ſed ille
tex. ꝑmittit poſſe appellari ab actu facto à cap. in quo
epiſcopus, ut canonicus interfuit, ad ipsũ epiſcopũ,
qm̃ tũc nõ dr̃ appellari ab epiſcopo, ut canonico, ſed
ab ipſo cap. in quo epiſcopus interfuit ut canonicus,
unde ille actus, à quo appellatur, nõ dr̃ actus epiſco-
pi, ſeu canonici, ſed ipſius cap. arg. c. 1. ne ſede uacan.
cũ ſi. Et hoc ẽ, qđ uoluit ille tex. in d. c. à collatione, q
ẽt hoc melius ꝓbat, nã præſupponit, ꝙ ſi epiſcopus,
ut epiſcopus cap. interfuiſſet, nõ poſſet tũc ad ipſum
epiſcopũ appellari, qa diceretur appellari de eodẽ ad
eũdẽ. Secũdo rñdeo, ꝙ licet præfatus epiſcopus depu
tatus Gubernator Berſighellę poſſet guberniũ ꝑ ſub
ſtitutũ exercere, tñ ꝑꝑ hoc nõ ſequit̃, ꝙ ẽt ad ipsũ ut
ad Guberna. Fauẽtinũ poſſet appellari, licet eſſent di
uerſæ ꝑſonæ, cũ effectualiter utriuſq; eſſet idẽ tribu-
nal, & auditoriũ: quo fit, ut ad eũ nõ poſſet ẽt de iure
13 appellari, ꝓut† dr̃ de uicario epiſcopi ad ipsũ epiſco-
pũ, ut in d. c. 2. de conſue. in 6. & in c. romana, de app.
eo. lib. Pręterea dico, ꝙ ꝑ ultimas literas Pauli cõfir-
matorias, & renouatorias priuilegiorũ ultimo cõita
ti Berſighellæ cõceſſas dr̃ ſpecialiter, & expreſsè de-
rogatũ oĩbus cõceſſionibus præcedẽtibus ẽt ab ipſo
Paulo cõceſſis, ex quo in clauſulis derogatorijs Papa
uſus fuit uerbis multũ prægnãtibus cõprehẽdẽtibus
ẽt cõceſſiones ipſius Pauli, ut ibi ẽt ꝑ p̃deceſſores no
ſtros, illa. n. dictio etiã cõprehẽdit, & implicat ẽt con
ceſſiones ipſius Pauli iurib. uulgarib. Itẽ ꝙ per uerba
derogatoria pręgnantia, de qbus habet̃ in literis ulti
mis cõitati Berſighellæ datis, dicat̃ ſufficiẽter, & ex-
prę̨ſsè derogatũ præcedẽtibus, de qbus erat mentio
ſpecialis faciẽda, ꝓbatur ex ijs, quæ habẽtur per Bal.
in c. cũ dilecta, in ult. col. de reſcri. & not. Bal. & Ang.
in l. omnes, C. de prę̨ſcript. xxx. an. & Ange. in l. ſed
ſi quis, §. quæſitum, ff. ſi quis cau. Iaſ. in l. fi. in fin. uer.
C. ſi cõtra ius, uel uti. pub. & Pau. Caſt. in conſi. 53. &
in conſi. 322. Ex præmiſſis itaq; cõcludendũ eſt ad fa
uorẽ hominum Berſighellæ, ꝙ ipſis per R. D. Guber
natorẽ Bononiæ ſit de gubernatore prouidẽdũ iux-
tã formã primarũ literarũ dictis hominibus cõceſſa
rũ, nõ obſtãtibus literis p̃fato do. epiſcopo cõceſſis.

S V M M AE.

1 *Immunitas, ut quis pro eius bonis ad onera, & collectas cum ruſticis non teneatur, de iure dari poteſt.*

2 *Ab onere perſonæ pro rebus, quæ in æſtimo aſſignantur, impoſito quomodo uendendo, ſeu renunciando bona ſua liberetur, & quomodo non, & num. 33. ubi declaratur:*

Et quid, ſi res, & perſona inſolidum pro ſolutione ſint obligatæ, & num. 6. & 40.

3 *Exemptus à collectis, & oneribus etiam ab impoſitis poſt exemptionem cenſetur exemptus;*

Et quomodo hoc procedat, num. 35.

4 *Innocens ſi qui de uilla à ſolutione collectarum ſunt facti, cæteris integrum onus accreſcit, ut totum ſoluere teneantur, & quando, & num. 36.*